

REVISTA NOĂSTRĂ

PUBLICAȚIUNEA SOCIETĂȚII LITERARE
 A ELEVILOR LICEULUI „UNIREA”
 SUB CONDUCEREA D^{lui} PROFESOR D. PAPĂDOPOIU

SUMAR

C. Filipescu	Voluntarii noștri.
A. Dumbravă	Inelul sfărâmat (versuri)
V. V. Pella	Ajută-ne Doamne!
P. G. Rarincescu	În trecut. (scene din excursie).
H. G. Cardaș	Din impresiile unui voluntar.
Jean I. Rădulescu	Pierderile neamului.
D. Dumitriu	Dare de seamă asupra mersului societății literare a elevilor.
Ș. Cița	Raport privitor la situația bibliotecii elevilor.

Delegații noștri autorizați cu desfacerea revistei sunt :

M. Arifeanu c. VI-a Liceul «Petru și Pavel» Ploești.
V. V. Pella cl. VII Liceul Internat str. Anastase Pașu, 20 Iași.
Gh. Antoniu cl. VIII R. Liceul «Petru-Rareș» Piatra-Neamț.
Em. Grigoriu cl. VII-a Liceul Național Iași.
A. Dumbravă cl. VII Lic. Națion. str. Ghica Vodă 53, Iași.
Grigore A. Trifescu cl. IV Gimn. «Al. Ghica» Alexandria.
N. T. Băzu cl. III-a gimnaziu «V. Boerescu» R.-Sărat
Mihalache Atanase cl. IV-a gimnaziul din Caracal
Cherielescu C-tin cl. III-a
R. C. Vitan cl. V-a M. str. Calomfirescu 113 T.-Severin.

Manuscrisele și orice alte cereri de informațiuni precum și
conturile delegaților etc., se vor trimite pe adresa elevului G.
Alexan. str. Sp. Județian 32, Focșani.

Cererile de abonament prin mandat poștal se vor trimite
pe adresa D-lui P. G. Rarincescu, Calea Cuza-Vodă 78 Focșani.

„Revista Noastră“ apare la 1 și 15 ale fiecărei luni.

Abonamentul pe un an	4 lei
„ „ pe $\frac{1}{2}$ an	2 lei 50
Un numar	20 bani.

Chestiunile propuse din chimie, fizică și matematică,
precum și soluțiile lor să se trimeată pe adresa D-lui
profesor Savel Rachtivanu la liceul din Focșani.

D-nii al căror abonament pe $\frac{1}{2}$ de an a expirat de
mult, sunt rugați să-l reînnoiască de urgență, căci contrar
li se va suprima trimeterea.

Revista noastră trebuind să apară la 1 și 15 ale fie-cărei
luni, rugăm pe toți aceia ce doresc a publica în „Revista Noastră“
să trimeată manuscrisele cu 10 zile înainte de data apariției re-
vistei, pentru a evita întârzieri.

Persoanele care primesc două numere consecutive se
consideră ca abonate.

Manuscrisele nu se înapoiaza.

2975

ANUL I

No. 19, 20 și 21.

1 Noembrie 1913

Revista Noastră

♦♦♦♦♦♦♦ PUBLICAȚIE ȘCOLARĂ ♦♦♦♦♦♦♦

Sub conducerea D-lui Profesor D. PAPADOPOL

Voluntarii noștri!..

Răsunetul conștiinței naționale reînăscute, care s'a auzit pretutindeni, atunci când țara trecea prin clipe grele, prin o epocă de prefacere, a avut un ecou demn de toată lauda în sufletele tinere, dar pline de avânt, ale colegilor noștri!..

Dacă puțini au fost la număr, acei, cari au plecat să se înscrie voluntari în rândurile oștirii, pentru noi cari suntem elevi ai liceului acesta, e o mândrie mare!..

Imi amintesc cum unul din cei ce s'au dus acolo unde «patria» îi chiamă, și-a cerut consimțământul părinților săi.

«El era în Focșani. Părinții lui erau la țară. Regimentul pleca a douăzi. În noaptea aceea el plecă cu un tren militar. La unu din noapte l-a sculat pe tatăl său, rugându-l plângând să-i dea consimțământul. Fiindcă tatăl său se cam codia, el i-a declarat că mai bine să-l omoare, decât să-l siliască să stea cu mâinele în buzunar, când el ar putea prea bine să-și ajute țara».

E teatral, va zice unul, dar e adevărat și simțit.

Nu era prefăcătorie!..

Mulți ziceau și făceau patriotism; iar când a fost să vie ziua mare, când să-și arate patriotismul lor, dădeau înapoi..

Acest număr îl închinăm acelor cari au pornit cu inima deschisă, cântând înălțătorul «*La arme*» al nemuritorului St. O. Iosif, să-și verse sângele lor tânăr pentru ridicarea neamului nostru, pentru înfăptuirea sfântului nostru ideal!..

Exemplu viu!...

A-l imită e o virtute!...

Iată numele voluntarilor liceului nostru: *Romulus Sărățeanu*, în reg. 5 Roșiori-Tecuciu; *Horățiu Cardaș* în reg. 16 Artilerie; *Alex. Petrescu* în reg. 11. Artilerie; *Mircea Sărățeanu* în reg. 5 Roșiori-Tecuciu; *C. Țanovici* în reg. 16 Artilerie; *Al. Glogojanu* reg. 10 Putna; *Romulus Șeitan* reg. 9 Roșiori, București.

Onoare lor!...

Veni-va vremea când alții vor imita exemplul măreț, al acelora ce-au știut dovedi că simt românește, și-și înțeleg îndatoririle lor de fii ai neamului acesta!..

Const. T. Filipescu

Inelul sfărămat

După Eichendorf.

Ascultă moara 'n vale
Cum merge de grăbită
De când s'a dus de-acolo
Tovarășa-mi iubită.

Ea mi-a furat credință
Și un inel mi-a dat,
Credința a uitat-o
Inelul s'a sfărămat.

Acum de merg în lume,
Ca muzicant chemat,
Să-mi cânt a mea durere
De jos pân'la palat

De rătăcesc ca vântul
Ca zmeul în pustii,
Sau de mă pierd în taina
Frumoaselor câmpii.

Aud mereu un zgomot;
E moara ce vuește
Și roata ei zorită
Imi spune o poveste

Ce numai bietu-mi suflet
Mai poate s'o 'nțeleagă.
O! de-ași muri, de lume
Nimic nu mă mai leagă.

AJUTĂ-NE DOAMNE!

Iată și dulcea liniște a păcii.

Viteji se reîntorc în țară.

Și cei cari vin și cei care-i primesc sunt fericiți.

Din mijlocul liniștei, mulțumirei și păcii care domnește pretutindeni, îmi vine în minte ziua când își părăsiseră locuințele în

cântece și chiote după ce jucaseră aceeași horă încinsă cu câte-va săptămâni mai târziu pe câmpiile Bulgariei.

Parcă văd drăgălașii ciobănași aduși de răsunetul goarnelor și al clopotelor tocmai din creerii munților, purtând cu ei tainele prăpăstiilor, urletul fiarelor, semeția vulturilor și freamătul codrilor.

Parcă văd cum vin falnicii flăcăi și bărbați ai șesului reprezentând prin puterea și frumusețea lor, bogăția lanurilor și farmecul holdelor.

Și alături de ei stă meseriașul, sărman proletar, care cu greu își câștigă pâinea, ca osândit de Dumnezeu să-și ducă viața într'un focar de boale și mizerie.

Și printre ei toți, strălucesc ca niște luceferi, intelectualii cari vin cu acelaș entuziasm alături de ciobănaș, sătean și meseriaș, cu toții împreună dând o armată puternică și luminată.

Din piepturile lor aprinse

ese parcă un strigăt care spune cu tărie „Izbândă!”

Pentru ea se duc înfruntând perfecțiunea aparatelor distrugătoare!

Iată-i! Ii văd! Sunt departe de tot ce au scump. Noaptea cu liniștea i misterioasă parcă aduce vitejilor cele mai dulci amintiri din patrie. Soarele apune înlăntuit de nurașii de foc care 'l închid în palatele sale.

Amurgul de aur il inlocuește aducând după el intunericul.— Scânteeri ca de stele încep să se vadă pe câmpie.

E tabăra.

Intinși pe pământ, răcoriți de vântul dulce al serii, în mijlocul unei tăceri adânci, tulburată arare ori de vre'un ecou rătăcitor, se pot gândi acum și la cei de-acasă. Ici un flăcău vede ca prin vis momentul când mândra-i pusese în deget inelul spunându-i că-i va purta noroc în rezel dacă de câte ori l'o privi se va gândi la ea. Colo, apare păstorului ziua plecării, văzându-și oițele și mielușei cu behăitul lor prelung, însoțit de lătratul câinilor credincioși. Lângă el stă cel bogat gândindu-se la iubita-i a cărui glas îngerească amuțit, la palatele sale, a căror veselie a dispărut odată cu plecarea sa. Departe de tot, veghiază o sentinelă ridicându-și ochii spre cer, spre luceferii scântetori, privind luna senină care alunecă pe bolta sclipitoare și alintă în aceste momente și pe cei de-acasă cu razele sale argintii.

E dus pe gânduri, dus ca de'un vis frumos.

Încet își închide ochii, doritor să retrăiască încă odată ultimele clipe petrecute în satul său.

Un somn dulce il cuprinde.

Rezemându-și obositul trup în pușcă, el sboară cu sufletul dincolo de Dunăre, în țara lui scumpă!

Un freamăt il deșteaptă. Privește mirat în juru-i. Nimic! E târziu. Totul doarme, totul e liniștit. Sgomotul și luminile din tabără s'au stins și doar din timp în timp se desprinde din tăcere câte un țârăit de greer, țârăit ce-ți aduce în suflet o ușoară liniște însoțită de o dulce melancolie.

Tot ce-au avut mai viguros și mai frumos holdele și munții, orașele și satele au trimes în ghiarele morții pentru tine și numai pentru tine, o scumpă Românie!

Cu toții sunt departe pe câmpiile Bulgariei.

Au suflet mare!

Firea lor blândă induioșează pe femeile dușmanilor lor, mângâind pe cei bătrâni.

Copiii le es înainte. Casele li se deschid de bună voe. Ei reprezintă blândețea și cinstea, făuritori de liniște și pace.

Și acum iată-i întorși în patrie!

Îngrijatele mume și neveste li așteaptă. Din timp în timp se desprinde câte unul din depărtările zării. Ce este atunci! Fiecare tremură spunând: «De-ar fi al meu!» Se apropie. Cu toții aleargă înaintea sa. Copiii fac cerc în juru-i.... Și povestirile încep. Bătrâ-

nii cu părul și barba ninse, plecați pe toiage îi ascultă, minunându-se de ciudățenia întâmplărilor.

...Și așa trec zilele, cu toții se întorc reluându-și fiecare firul obișnuit al traiului.

* * *

Scumpă Românie! Numai iubirea și vitejia strămoșilor te-au păstrat. Ei au luptat din greu punându-și multă vreme pieptul drept scut în fața barbarilor. Și totuși... cu toată vitejia celor de eri, cu tot entuziasmul acestora de astăzi, nu ești încă ce-ăr trebui să fii. Acum cântăm și preamărim succesul tău. Iubiții tăi copii te-au apărat. Ești fericită!

Cântările noastre însă sunt de scurtă durată!

Să cânte Bulgarii și Grecii a căror suprem ideal este îndeplinit. Dar noi?!...

Putem oare cânta și spune că suntem un popor fericit, cât timp dincolo de Carpat, despărțiți prin pieptul său de granit, dar uniți prin amintirile ce ne leagă de el, frații noștri sunt asupriți?!

Mulți au venit să lupte pentru gloria ta, o dulce Românie! În timp ce ți-ai dus armatele pentru a scăpa de cruzimea urmașilor lui Asparuh pe Turci, Grecii și Sârbi, copiii tăi zăceau prin închisorile cu ziduri umede și întunecoase, chinuți de Unguri, frați de sânge și de obiceiuri cu Bulgarii, urmași de ai Mongolilor.

Cei de dincolo grăesc aceiași limbă ca și copiii tăi de-aici! Inima lor bate numai pentru tine, numai pentru mărirea ta. Desamăgiți, au ajuns să creadă că n'ai să mai treci Carpatul pentru a înfișe stindardul românesc, acolo unde trebuia de mult să fâlșae.

Câte speranțe nu încălzea odinioară sufletul lor! Numai câte-va decenii ne despart de timpurile când munții, ca de o putere magică, se acopereau cu mii de lumini, asemănătoare unor sclipitori luceferi, ești din sânul codrilor.

Ce straniu colorit luau văile când frații noștri vesteau începutul revoluțiunii prăvălind cu o iuțeață vertiginoasă din piscuri până'n adâncimile prăpastiilor, roți de care muiate'n păcură s'aprinse, părând a fi cascade de foc! Freamătul codrilor era însoțit de chiotele și cântecele revoluționarilor.

Sărmani Români ce vă mândriți cu acelaș trecut, jucați aceleași hore, jelind la auzul acelorași doine! Ciobănașul din vârful Carpatului își cântă melodia sa de pribegie. Vântul i-o desparte în două sunete ducând unul la dreapta și altul la stânga.

Atât Români liberi cât și cei supuși o ascultă simțindu-i deopotrivă duioșia.

Nepăsarea ta îi plătește din ce în ce mărind cruzimea asupritorilor. Sunt înfundați prin temnițe unde mai niciodată nu-i cruță boale dureroase care le sfâșie trupul și amuțește glasul.

Zăngănit de lanțuri — iată răsplata lor!

Ascultă-le tu, Românie, jalea! ascultă-i și nu-i nedreptăți:

La noi sunt codri verzi de brad
 Și câmpuri de mătăasă
 La noi atâția fluturi sânt
 Și-atâta jale'n casă.

Privighetori din alte țări
 Vin doina să ne-asculte
 La noi sânt cântece și flori
 Și lacrimi multe, multe....

O. Goga Noi

Măine! va fi chemarea noastră.

Înbătrâniți și 'ncărunțiți acei ce-au făcut războiul de astăzi, vor regăsi vitejia lor în sufletele noastre. Mândri, viteji, luptând pentru o cauză sfântă, vom cuprinde mărginele zării și le vom străbate precum vulturul spintecă văzduhul cu aripele sale puternice ridicându-se în sânul nourilor.

Precum am trecut Dunărea, vom trece Carpatul, sprinteni ca și cerbul cari la auzul celui mai neînsemnat freamăt sue munții și scoboară prăpăstiile.

Ură! pentru acei ce ne-au prădat.

Răzbunare! pentru acei cari ne chinuesc frații!

Să nu se mire vecinii noștri, dacă în acele momente nu vor mai găsi în noi, firea blândă a strămoșilor și-a celor de astăzi.

Vom fi fiare, vom pune foc și jale în mijlocul acelor cari asupresc, schingiuesc și omoară pe scumpii noștri frați!

Măine! aprinși și'ndurerați de suferințele neamului nostru vom merge să-l liberăm

Ajută-ne Doamne!

August, 1913.

Vespasian V. Pella, cl. VII liceul Internat-lași.

In trecut

Scene din excursie.

„Străbătând păduri și câmpii” spre a-ți continua drumul — nu spre moarte, cum ar zice un filozof—ci spre eternul necunoscut, deși pentru un moment rămâi rece în fața oricărui lucru, în care nu vezi nimic altceva decât natura preschimbată în mii și mii de forme, mai târziu, simți cum din mulțimea senzațiilor încercate, unele au fost mai vii, mai puternice și deci au avut mai mult efect asupra ta.

Și multe și nenumărate au fost lucrurile cari au putut să ne impresioneze—nu zic, care ne-au impresionat—în excursia din Italia.

Ori dacă am avut doi ochi, în loc de unu — precum aveau Cyclopul din basme—apoi ne trebuiau zece și chiar două zeci de ochi ca să pătrundem bine toate, atât de bine, încât să nu uităm imăcar până seara, când de cele mai multe ori încremeneam cu creonul într'o mână și cu „carnetul de note” în cealaltă, neștiind ce să scriu.

Mai practici, alții luau carnetul cu ei și scriind din mers nu

știau ce să facă mai întâi: să asculte explicațiile ce se dedeau, să admire cutare statuă, lucrată de cel mai mare sculptor grec, sau să-și scrie propriile lor impresii, câștigate, stând cu spatele la dânsa.

Dar dacă mare parte din timp am rătăcit pe stradele Romei sau ale Florenței, dacă două treimi din zile-am petrecut prin muzee, biserici sau galerii de pictură, sculptură etc. înghițind atâta artă cât poate să-i ajungă unui profan o viață întreagă, am petrecut însă și unele momente vesele și de înălțare sufletească, pe care nu le putem uita așa de ușor.

Orice s'ar spune, nu este de ajuns ca în strămtle încăperi ale unei minți tinere să închizi atâtea proviziuni științifice ori artistice; trebui să se dea individului puțină libertate de acțiune și atunci rezultatele vor fi și mai frumoase.—Cine nu s'a convins că în așa zisele momente psihologice se pot învăța de două ori mai multe pagini ca altă dată. Puțină libertate nu ne-a lipsit în excursie și deci n'am avut decât de câștigat din aceasta. Poate, pentru un moment, ori cât de priceput ar fi vre unul din noi, nu am putea zugrăvi cele ce-am văzut, cu îndemânarea unui artist,— vom simți însă întotdeauna o dulce satisfacțiune sufletească când vom povesti și altora câteva din micile întâmplări, care s'au săpat mai adânc în memoria noastră.

* * *

La Fiume. Plouă și deși... cam plouați căci este a treia zi de când suntem pe drum, vizităm orașul, despărțiți în grupuri de câte cini șase excursioniști.

Insoțit de tovarășii mei, mă cobor în port. De aici... și aici să tot privești. În depărtare norii plutind ca niște palate clădite din ziduri nestatornice de fum; marea cântându-și melancolia-i eternă; portul răsfățând vapoare nenumărate. În jur, ca la intrarea unui muzeu, vin și pleacă cei dornici de a vedea tot mai mult, ce împinși de dorul de a se îmbogăți, cei lipsiți de ocupație și chiar acei, cari ne mai având nici o curiositate, simt doar plăcerea ascunsă și..... nobilă de a privi în largul mării, spre cerul imens, cenușiu și clădit din palate nestatornice de nori. Aici te isbești de neastâmpărul celor care pleacă, aici ești mai predispus ca în ori care alt loc la melancolie, la visări reci și i ducătoare de neliniști. Nu lipsesc aici nici jandarmii unguri, cu privirile lor fulgerătoare, de o tristeță ce dă fiori; iată-i cum se desprind din mijlocul curioșilor, cari au făcut cerc în juru-ne, iată-i întrebându-ne într'o nemțească stricată ce suntem. În acelaș timp vre-o șase interviewuri. Unul dintre noi mai glumeț adaugă că suntem... aviatori români.

Nu știu ce s'or fi gândit ei; noi, văzând că... se îngroașă gluma, căutăm să-i aducem și să ne aducem la... realitate.

Și-am plecat.

Acum însă, când ne amintim de scena aceasta, nu ne putem stăpâni râsul, deși... erau destul de fioroși; mustățile lungi și nepeptănate, barba înfiptă în piept ca penele unni cocoș, ochi fixi ca de

lup și pe lângă toate astea mai călcau și țeapăn, regulat, ca după comandă.

* * *

La Frascati. Un orașel de petrecere pentru locuitorii Romei, vechiul Tusculum, este azi renumit prin vilele lui vestite; ca niște pietre prețioase, aruncate de o mână divină, așa se răsfată aceste minunate construcții, pline de veselie, înconjurate de grădini, livezi și vii. Ne așezăm la mese, în fața unui mic restaurant, pentru a gusta din renumitul vin de Frascati. «La bandiera di tricolore», «Eviva la bella Italia» și «Imno di Garibaldi» sunt singurile feluri de mâncare, ce s'au servit la această gustare improvizată. Puțină «formaggio» cu «pane fresco» și ne grăbim la tramway.

Nu așteptăm să fim rugați și începem să cântăm. Un domn se apleacă încetșor la urechea mea și mă întrebă ce suntem. Eterna întrebare.

Intr'un colț stă o doamnă, privește mult timp, însfârșit își ia curajul și întrebă și ea în franțuzește ce suntem.

O discuție foarte aprinsă. Doamna e de partea Bulgarilor.

— „Nu e drept că după ce Bulgarii au pierdut atâtea vieți....

Sau,

— „Dar cinstit e ca să calci până și dreptul de legitimă apărare...

Drumul e aproape pe sfârșite. În vagon s'au aprins luminile și toate privirile caută spre partea unde se rezolvă chestia orientului. Deodată, din piepturile pline de viciciune a atâtor iubitori de viață, se înalță divină, cuceritoare melodia lui «Deșteaptă-te Române». Toți în picioare, ca un singur om, trădează un acelaș suflet, pătruns de aceleași emoțiuni, înflăcărat de aceleași scânteii divine — fiindcă cu toții au auzit pronunțându-se numele patriei lor, aici departe, pe malurile Tibrului, în apropierea celor șapte coline.

Toată dragostea, ce o duci cu tine, sbeară atunci purtată de vânt, spre acele locuri frumoase, neîntrecute ce împodobesc colțul cel mai scump din lume și înțelegei cât e de frumos să mori apărându-l. Nici odată numele de patrie nu-ți aduce mai mulți fiori decât departe, între străini și tot așa nici odată nu-ți produc mai multă indignare vorbele răutăcioase, adresate ei, decât când le auzi cu propria-ți ureche.

O văd într'o atitudine demnă și blândă, alături de o țară sălbatică, care n'a hrănit la sânul ei decât fiare; o văd tânără, frumoasă timidă în aparență, dar hotărâtă în acțiunile sale; își va cere dreptul; de nu i se va da și'l va lua.

* * *

La Focșani. Acelaș drum lung, însoțit de aceleași tablouri, de astădată repetându-se dela sfârșit spre început. Acelaș tic-tac produs de roatele vagoanelor; înăuntrul nostru însă alte gânduri și îndreptate cu totul în altă parte. La plecare toate ni se păreau frumoase,

învăluite din ce în ce în mai multă lumină; doritori de a sorbi frumosul până și de acolo de unde nu e, priveam toate cu ochii iubirei, atât de neceară celor care călătoresc; acum parecă ne e frică să mai fixăm privirile asupra vre unui lucru; nimeni nu mai privește departe la orizont cum soarele se scaldă în foc...

Toate ni se par acum lucruri de nimic și nu îndrăznim să ne mai amestecăm privirile la olaltă precum făceam înainte; un zâmbet ar putea să ne scoată din reveria în care suntem cufundați. Se spune că visele vin de cele mai multe ori în așteptarea unei fericiri; de astă dată însă, în urmă, după ce ea a trecut.

Așa cum suntem acum, avem desigur aparența unor singuratici, adânciți într'o leneșă reverie, proprie oamenilor lipsiți de energie: mai târziu însă, într'o seară de iarnă, pe când cu drag ne vom petrece timpul, citind vre-o carte, scrisă asupra Italiei, vom simți cum gândul nostru se oțelește și sboară din nou către locurile pe care le-am părăsit.

Am intrat în țară. Pe dinaintea noastră defilează iarăși Predealul, Azuga, Bușteni și ceilalți străjeri ai Prahovei, vesela noastră tovarășe de azi. La fiecare sfert de oră consultăm ceasul ca să vedem cât mai avem de mers.

În fine trenul se oprește în gara Focșani. Spre surprinderea noastră, suntem întâmpinați cu muzica de către colegi; deși au rămas acasă noi am fost tot cu dânșii; prin ochii noștri au văzut și ei și deopotrivă am simțit bucurie că excursia s'a sfârșit cu bine.

Intrați în oraș, privirile noastre nu mai rătăcesc întrebătoare asupra mulțimei de lucruri, ce ne deșteptă curiozitatea altă dată: casele, bisericile, clădite în stil gotic, roman sau toscan, statuile care aici lipsesc cu desăvârșire; în nci un loc însă nu ne-am simțit mai bine decât la căminul nostru, a cărui plăceri le poți aprecia numai după un drum lung.

Paul G. Rarincescu, cl. VIII-a M.

Din impresiile unui voluntar

Plevna.—La un kilometru pe malul drept al Vidului, înconjurat de toate părțile de dealuri se găsește orașelul Plevna. Acest oraș, care acum 35 ani nu era decât un sătuleț, astăzi este unul din cele mai înfloritoare orașe ale Bulgariei. Și aceasta se datorește pe deoparte poziției sale strategice, iar pe de altă parte faptului că aci este o localitate istorică, strânsă legată de istoria Rusiei. Într'adevăr, aci rușii au acaparat totul. Unde te întorci vezi numai monumente rusești, muzeu rusesc, mauzoleu rusesc, în fine totul pare a fi rusesc aici. Cât privește despre armata română care a luat parte la războiul din '77, nu văd nici o urmă. Așa că

un străin profan, care ar veni aici ar spune că în 77 numai rușii au câștigat victoria.

După ce treci podul de peste Vid, pod construit cam în acelaș loc unde Osman Pașa construise podul ca să iasă din Pievna, lângă un monument rusesc se găsește casa în care marele general ture s'a predat. Este o casă simplă cu 2 odăițe și o sală. Înăuntru nu mai este nimic, doar vre-o 2 funii de ceapă, ne indică că a fost locuită în urmă și casa aceasta, în care unul din cei mai mari generali ai secolului trecut s'a predat, este părăsită la voia întâmplărei. Cu inima cam îndurerată mă depărtez de aici și o luăm în spre oraș. Intrăm în el. Pe strada principală este mare aglomerație. Vorbesc de militarii români, cât despre populația civilă, numai intelectualii bulgari discută în mod tacit la cafenele despre intrarea armatei române în Bulgaria.

Pe fețele tuturor citești numai ora care ne-o poartă, nouă românilor. Ei nu înțeleg că pentru a doua oară România intervine în favoarea ei, pentru ai scăpa de ultima rușine a unui războiu «Cucerirea Sofiei de către Sârbi». În centrul orașului privirea mi se oprește pe o clădire în stil arab. La început credeam că este vreo moschee turcească. Dar care nu-mi fu mirarea, când văzui că lângă un turnuleț se găsește un coș ca la uzine prin care eșea fum. Intrigat mă apropiai și aflai că aceasta era o bae. O bae în stilul acesta în Bulgaria, aici unde ochiul meu se deprinsese cu murdăria care se găsea în mormane în mijlocul satelor pe unde treceam, cu casele nevăruite și scunde, lucrul acesta mă mira foarte mult. Intru înăuntru și în schimbul unui franc, îmi dă un bilet cu care aveam dreptul la o bae. Înăuntru instalație modernă peste tot. Băi de marmoră în cabine separate, dușuri diferite, bazine de peatră, aburi, totul părea modern.

Ușurat după bae, o iau pe stradă. Deodată mă pomenesc între doi lustragii cari fiecare cu o mimică foarte expresivă mă îndemneau să-mi fac cizmele. Ca să scăp de ei mă las tras de unul care îmi și făcu cizmele în mai puțin de 5 minute. Mergând mai departe văd o librărie bulgărească. În vitrina ei se găseau litografii grosolane, de acelea de cari se vând în târgurile noastre. Mai toate reprezentau pe țarul Ferdinand sau episoade din războiul lor cu turcii.

Ce m'a izbit mai mult, au fost niște cărți poștale caricaturi, cari înfățișau unele, un bulgar enorm care cu o mână gătuia 10 turci infirmi de mici față de el, altele, un soldat bulgar cu un rânjet sălbatec pe buze, care ținea în baioneta puștii înfipti câte 5-6 turci.

În aceste cărți poștale îmi pare mie că se oglindește întreg sufletul poporului bulgar, caracter josnic și crud, în care războiul este confundat cu măcelul și jaful, în care sentimente nobile ca iubirea aproapelui nu au loc, și pe cari, nici strigătul femeilor gravide, nici plânsul noilor născuți sau gemătul bătrânilor, nu-i mișcă.

La ei războiul are următoarea deviză: sânge, foc, jaf. Dar m'am cam depărtat dela ceia ce voiam să vă povestesc.

Intru în librărie. Inșă aci nu găsești decât mormane întregi de cărți poștale ilustrate, hârtie, cerneală și litografii, incolo nimic. Ce voiam să cumpăr n'am găsit.

De aici mă îndrept înspre muzeul rusesc, care se găsește pe strada principală. Clădirea are un fel de parc înconjurat cu un grilaj foarte original. Este făcut din lănci de cavalerie, cari au servit în războiul din 1877. Din distanță în distanță se găsesc țevi de tun și panoplii cu topoare și săbii încrucșate. Toate acestea, cari azi servă de ornament, au fost odată arme omorătoare și cine știe câte victime are fiecare lance sau sabie din grilaj.

În parc se întind alei petruite. În mijlocul rondurilor de flori se găsesc movili de ghiulele prinse în beton, pe cari se află câte un tun vechiu. Curioși manipulăm tunul și vedem cât progres s'a făcut până azi. Pe când înainte îți trebuia vreme ca să ochești, să încarci și să tragi cu tunul, azi, într'un minut poți trage până la 25 de focuri. Prin aleile umbrite se plimbau sau stăteau gânditori răniți bulgari în halatele lor de spital.

Intrăm în muzeu. La intrare privirea e oprită de portretul de mărime naturală, lucrat în ulci, al țarului liberator, cum îl numesc bulgarii, Alexandru al Rusiei. Chipul acestui țar îl văd aproape pretutindeni. Cred că nu e casă în care să nu se găsească chipul lui. Prin toate sălile muzeului vezi numai uniforme rusești, arme, tablouri, de toate de toate, însă ceva, care să dovedească că armata română a luat și ea parte în campania din 77, nu se găsește. Nici măcar un glonț românesc nu găsești în rafturile de sticlă cari închid mărturiile de glorie ale rușilor și cine știe, dacă nu interveneam noi în urma telegramei marelui duce Nicolai, poate că Victoria nu era de partea rușilor. Inșă știm noi ce este recunoștința muscălească: «frate până treci puntea».

Eșim de aici și ne îndreptăm spre Mausoleul ridicat în amintirea rușilor căzuți în războiul din 77. Este o capelă impunătoare, înconjurată de un zid înalt, pe cari din distanță în distanță are ca ornamente piese de artilerie scoase din uz. În jurul mausoleului este un parc, cu alei făcute din mozaic pe lăturile cărora se văd bănci cari te îmbie la odihnă.

Capela are zidurile din marmoră neagră, roșie și albă, pe cari sunt scrise cu litere de aur numele eroilor ruși căzuți în război. Urcăm câteva trepte și pătrundem în interiorul Mausoleului. Zidurile văruiate cu alb, contrastează cu aurăria tâmplei. La un colț al capelei se află o scară care duce la subsol. După ce cobori scara te găsești într'o încăpere unde pe lângă ziduri, în rafturi de sticlă se găsesc hârci omenești și oase așezate în mod simetric. Toate acestea sunt desgropate în urmă după câmpurile de luptă și puse aici. Ei spun că toate sunt oseminte rusești. Dar Dumnezeu știe, câte dintre hârcile acestea, cari parcă rânjesc la noi, nu au fost purtate pe vremuri pe umeri de către un turc sau român! Inșă în fața morții toți suntem egali. Păgâni sau creștini, puternici sau slabi, săraci sau bogați, cred că morți fiind, ne bucurăm de ace-

leăși drepturi. Pe rafturile de sticlă sunt puse nenumărate coroane de flori artificiale, portrete ale eroilor și peste toate predomină portretul țarului liberator.

Eșind de aici, ne îndreptăm înspre monumentul generalului rus Scobelev.

Acesta este situat la marginea orașului, pe o colină. Aci a fost o reșută turcească pe vremuri, care a dat foarte mult de lucru rușilor. Monumentul este înconjurat de un parc imens, în care se afla mormintele acoperite cu lespezi de piatră sau de marmură, ale eroilor căzuți în '77.

Monumentul este original în felul lui. Dacă îl privești deafară, pare o reșută în miniatură. E construit din peatră așezată în etaje. Pe fiecare etaj în scobituri anume făcute se găsesc tunuri dela calibrul cel mai mare până la cel mai mic. Printr'o intrare tăiată în piatră intrăm în interiorul monumentului. Cuprinde ca și Mausoleul oseminte omenesți așezate simetric în dulapuri de sticlă. În fața acestora toți sunt cuprinși de venerație pentru aceia din cari n'a mai rămas decât oasele albite de vremuri. La eșire ne iscălim într'un registru.

Din vârful monumentului admirăm panorama orașului, care se întinde în fața noastră. Vezi acoperișurile de țiglă roșie ale caselor vărute, luminate de ultimile raze ale soarelui care apune. Și atunci spiritul zboară în urmă cu 35 de ani și vede, trăește clipele acelea, când Plevna nu era decât un sătuleț în jurul căruia a pierit atâtea vieți.

Părcă nu ești aici în inima Bulgariei. Părcă ești la vreo localitate climaterică din Elveția, așa pare de drăguț orașul, cu drumurile lui drepte, cu trottoarele pavate cu lespezi de piatră iar mijlocul cu piatră de râu. Aceasta este priveliștea în amurg. Nu garantez în restul zilei.

Ne coborâm dela monumentul lui Scobelev pe înserate. Aproape de centru, în fața unei căzărni, actualmente transformată în spital, vedem o statuie ridicată de bulgari în amintirea rășboiului lor cu Sărbii și în care rășboi ei au eșit victorioși. Repreziintă pe un bulgar care ține sub genuchiul lui gata să omoare pe un soldat sârb care îi imploră mila. Și aci sunt isbit de concepția barbară pe care a avut-o sculptorul, desigur bulgar, ca să înfățișeze victoria printr'o crimă. Căci o crimă este ca să omori pe un dușman pe care îl ai în puterea ta și care îți imploră mila.

Obosiți ajungem în centrul orașului. După masă ne îngrijim de odăi pentru culcare. Nu mai găsesc cameră la hotel, de oarece gema de lume. Obosit mă las pe paele din căruță cu care am venit și înainte de a adormi mă gândesc că mâine voi merge la Grivița.

Horățiu G. Cardaș, elev în cl. VIII a liceului «Unirea»
fost soldat voluntar pe timpul campaniei.

Pierderile Neamului!..

În cinci luni ... cinci oameni mari s'au dus !.

St. O. Iosif, neasemuitul nostru poet ; *Il. Chendi*, polemist și cronicar teatral, *Petre Rășcanu*, istoric *Aurel Vlaicu* și *Negel!*..

Pierderi mari, ireparabile, cari greu sau niciodată nu vor putea fi înlocuite.

I

Sol al Ardealului, trăind pentru ideal, crainic tânăr al războiului cel mare pentru dreptul nostru întreg, prieten al cinstitii, al muncii, al jertfei, suflet îngeresc de credință nebiruită, de sfântă renunțare, înalță-te sus în sunetul victorios al *strofelor* tale în clipa când pământul patriei primește biata țărână obosită și dureroasă a trupului tău martirizat !...

N. IORGA.

În timp ce brava noastră oștire se îndreaptă voioasă spre Dunăre, ca să dovedească cu arma 'n mână vitejia și capacitatea Românilor, să reclame dreptul ce-l avem aici în Răsărit, în țară, la spitalul Colțea se sfârșie cântărețul prevestitor al acestei clipe înălțătoare, nemuritorul *St. O. Iosif*.

Un suflet nobil, onest, timid și tot atât de moderat ca și opera lui ; înzestrat cu calități frumoase și alese, o fire posomorâtă și statornică, un glas blajin care rareori se auzie pe când mintea sa fierbe în reflexii și cugetări ... Acesta a fost *St. O. Iosif*.

Născut într'un sat din Ardeal, veni de tânăr în țară la noi, și-și desfășură activitatea sa literară, destoinică, călăuzită numai de idei frumoase și demne.

În cei 20 de ani de muncă pe tărîmul acesta, autorul „Patriarhalelor“ și al „Credințelor“ a dat ia iveală opera în care se vede adevăratul talent al poetului.

Născut în mijlocul asupririlor și al împilării, nota patriotică se observă în poezia lui Iosif. Căldura versului său, durerea ce el o deslănțue la fiecare pas, fondul său sincer, forma sa artistică și așa de delicată, l-a făcut să fie trecut în rândul scriitorilor mari.

A scris puțin !. Dar în acest puțin a concentrat mult !.

Durere !.. Iată poezia lui Iosif din ultimul timp !..

Aspirațiuni înalte !.. Nu și-a uitat țara-i înstrăinată și din când în

când își aruncă ochii peste munți: atunci o mânie neînălăturată îi cuprinde sufletul..

Dar Iosif a murit !..

A murit atunci când încă putea să producă mult și frumos !.

Moartea lui a așternut doliul peste întreaga literatură națională !..

Perdem un poet național !..

Prea tânăr și prea de timpuriu ne-ai părăsit, te-ai despărțit de noi și ne-ai lăsat cu sufletele pline de durere, atunci când trebuia să ne înflăcărezi cu cântecele tale !.. Opera ta va rămâne pururea o oglindă curată și clară a sufletului tău !..

Jean I. Rădulescu, cl. VII liceul „Unirea“

II

Adouazi după înmormântarea marelui poet Iosif, se sfârși cunoscutul ziarist, polemist și cronicar teatral, **Ilarie Chendi**.

Îrrietin bun cu St. O, Iosif, suferea de mai bine de un an în spitalul Pantelimon, de-o boală ce nu cruță și nu alege !.. *Neurastenia*

Nefericitul scriitor și-a pus capăt zilelor, într'un moment de luciditate, aruncându-se pe un geam al spitalului, sfărâmându-și craniul de caldarâmul trotuarului !..

Opera lui ?..

S'a vorbit atâta cu prilejul morței lui !..

Ce coincidență !..

Prieten cu poetul, atât de regretat, moare după ce află de sfârșitul prietenului său !..

* * *

DARE DE SEAMĂ

asupra mersului Societății Literare a elevilor cursului superior
a Liceului „Unirea“ pe anul școlar 1912—13.

Domnule Președinte,

Având onoarea de a lucra ca secretar al acestei Societăți și încheindu-se anul școlar 1912—13 viu, prin aceasta, să vă fac o dare de seamă și să vă expun frumoasa ei activitate din acest an. Căci într'adevăr frumoasă și rodnică a fost această activitate, față de ani precedenți, progresele ei au fost enorme și se poate afirma cu hotărâre că ea a făcut acuma cel mai mare pas spre nobila ei țintă sub energica și priceputa conducere a Domniei-Voastre.

În prima săptămână a lunii Octombrie 1912, membrii societății s'au întrunit în prima ședință, alegând comitetul său diriguitor precum urmează: Gorgos Alex. cl. VIII vice-președinte; Dumitriu Dumitru cl.

VIII secretar; Sărățeanu Romulus VIII, Cliza Șerban VII, Rafail Ghica VI bibliotecari; Popovici Ștefan casier. Ședințele au urmat în fiecare Sâmbătă în mod foarte regulat. Membrii în cea mai mare parte conștienți de înalta menire a societății și adânc convinși de realul folos pe care ea îl aduce, au arătat multă voință și dragoste de cultură, asistând cu plăcere și atenție la ședințe și ascultând cu interes discuțiile ce se iveau spre lămurirea chestiunilor.

Dela începutul lucrărilor s'a manifestat cu tărie interesul și gustul membrilor pentru chestiunile naționale, și aceasta n'a putut decât să ne umple inimile de bucurie. Scopul societății noastre este de a funcționa ca o anexă folositoare școlii, lucrând mână în mână cu dânsa pentru complectarea și întărirea cunoștințelor ce le dau studiile. Și care este cea mai înaltă menire a școlii, pe lângă altele, dacă nu de a desvoltă în elev gustul pentru Istorie și eroii naționali, dragostea de neam, conștiința națională?

Vedem deci cu nespusă mulțumire manifestându-se cu putere ideile și sentimentele insuflate de școală, mai ales în timpurile turburi prin care treceam, când mai mult ca ori când aveam nevoie de a ne arăta dragostea de neam!..

Din cele 24 de ședințe ținute în total, în 20 s'au discutat chestiuni privitoare la Istoria, arta și Literatura națională. Frații noștri de peste hotare au avut locul lor de cinste, formând fiecare obiectul de cinste a conferinței aparte. Figuri mari din trecutul și prezentul neamului nostru au fost reînviolate, în ședințele noastre, lucrările poezilor și artiștilor noștri naționali au format sâmburile de analiză a multora din aceste ședințe după cum se vede din lista de mai jos.

Bunăvoința cu cari au fost primiți conferențiarilor a îndemnat la muncă și dragoste pentru societate. Astfel pe lângă conferințele cele mai interesante am mai putut asculta bucăți originale în proză și versuri, cele mai multe din ele foarte bine reușite și gustate de auditor.

Criticile lucrărilor putem afirma că au fost în general drepte și nepărtinitoare, afară de oarecare mici excepții pe care e natural să le îngăduim, și nu rare ori am ascultat critici cari erau perfect competenți, în chestiunile ce se discutau. Și după expuneri și discuțiuni de multe ori înflăcărâte, n'au lipsit multora din ședințele noastre partea recreativă; elevii talentați și cunoscători executau foarte frumoase bucăți muzicale, ascultate cu multă plăcere; iar partea declamarorie n'a fost deloc neglijată.

Și nu ne găseam oare într-una din cele mai bune dispoziții sufletești, atunci când plecam de la o ședință în care o conferință bine studiată și expusă ne îmbogățise mintea, asistasem la discuțiuni ce ne interesau, ascultam o poezie frumoasă și bine declamată și ne desfăștasem urechea cu armonioasele note ale unei bucăți muzicale? De altfel prezența în mijlocul nostru a unor domni profesori și a altor persoane străine de școală, care de multe ori ne-au onorat cu vizita, nu putea de cât să ne mângâie, să ne ajute cu competența Domniilor lor acolo unde era nevoie și să ne stimuleze la muncă pentru ca ședințele noastre să fie cât mai bogate.

În alte direcții societatea noastră a făcut progrese care vor consacra anul acesta ca cel mai fecund din istoria ei: întemeierea revistei și îmbogățirea Bibliotecii.

De mulți ani se exprimase dorința de a se pune bazele unei reviste a Societății elevilor în care să se publice lucrările mai bune ale acestora și care să fie ea un mijloc de legătură între elevii liceului nostru și aceia a celorlalte licee din țară și românești din străinătate. Idealul era frumos și fusese împlinit odată, însă aceasta pentru scurt timp. Cei cari au urmat lucrează deasemenea în acest scop, dar din diferite motive n'au avut posibilitatea de a reînființa aceiași doriau. Anul acesta însă, încordându-ne puterile am pus bazele „Revistei Noastre” atât de mult dorită și așteptată. Primirea ce i s'a făcut de public a fost din cele mai călduroase și de reușita acestui pas al nostru, avem a vă mulțumi cu respect în cea mai mare parte Domniei-Voastre, Domnule Președinte, care ați binevoit cu plăcere a lua conducerea ei și lucrând atât cu sfatul cât și cu faptele în mijlocul nostru, ne-ați îndrumat pe calea cea sănătoasă și ne-ați stimulat puterea noastră de muncă.

Societatea noastră mai are a vă aduce multe cuvinte de mulțumire și recunoștință, de oarece ați știut să întrebuițați cu cel mai mare folos fondurile sale îmbogățind cu un foarte mare număr de volume biblioteca noastră, regenerând-o și complectându-i lipsurile pe care le mai avea până acum. De altfel aceasta se vede lămurit din convenitul raport al bibliotecarului.

Sfârșindu-se anul a cărui activitate v'am expus-o aici, găsesc sosit timpul D-le Președinte de a-mi declina față de D-voastră și de D-nii Membri însărcinarea cu care m'ați onorat, și pe care am căutat s'o îndeplinesc cât mai bine și cât mai cu folos pentru societatea noastră. Nu pot să sfârșesc înainte de a vă exprima încă odată mulțumirile mele și ale celorlalți membri pentru munca ce ați depus-o și care a dat atât de frumoase roade pentru Societate, care sper că va avea norocul de a vă vedea mereu în fruntea ei; iar acestei plăcute societăți care mi-a lăsat amintirile cele mai frumoase îi urez din toată inima neîncrețat progres spre bine, având totdeauna ținta nestrămutată de a deveni cu adevărat cea mai folositoare anexă a școlii. Dar *«munca fără preget»* e sufletul progresului; iată cuvintele pe care trebuie să le aibă fiecare. Încrustate în cutele minții și ale inimei sale.

Secretar, D. Dumitriu

LISTA

Conferințelor ținute în cursul anului 1912—13 în ședințele Societății literare.

Gorgos Alex.	cl. VIII	.	.	.	Cuvânt înainte
Dumitriu Dumitru	cl. VIII	.	.	.	„Frații dela Pind”
Vulpescu C-tin	cl. VIII	.	.	Antagoismul dintre Români și Unguri	
Moscovici Sol.	„ VIII	.	.	.	„Poetul Cerna”

Pălânceanu D-tru	cl. VIII	„Ceva despre Iosif și poeziile lui cele dintâi“
Filipescu C-tin	„ VII	„Petre Liciu“
„ „	„ VII	„Caragiale și opera sa“
„ „	„ VII	Ultimele zile ale domniei și vieții lui Cuza-Vodă
Dobreanu Alex.	„ VII	„Istoria în liceele Ungurești“
Rarincescu P.	„ VII	„Societatea și poezii noștri“
Constantinescu Em.	„ VII	„Ioan Al. Brătescu-Voinești“
Haret Hristodor	„ VII	„Impresii și Reflecții“
Rădulescu Săvel	„ VII	„Sp. C. Haret“
Rădulescu Ion	„ VI	„Poetul Ardealului (O. Goga)“
„ „	„ VI	„Conflictul Româno - Bulgar“
Graur St. N.	„ V	Insemnătatea lui Kogălniceanu și Brătianu în istoria noastră
„ „	„ V	Marat. amicul poporului, dramaturgul jurnaliștilor
„ „	„ V	Trup din trupul nostru „Bucovina“
Rafail Ghica	„ VI	„Românii din Basarabia“
Moiseanu N.	„ V	„Revoluția lui Horia“
Sărățeanu M.	„ V	„Inceputurile poeziei populare și a literaturii la aromâni“
Mavrodin N.	„ VI	„Alexandri și Eminescu. Opera lor“
Odobeșteanu R.	„ V	„Viața și opera lui Gr. Alexandrescu“

Au citit lucrări originale în versuri:

	Pălânceanu D-tru	cl. VIII
<i>In proză:</i>	Filipescu C-tin	„ VII
„	Ianculescu	„ V
„	Mirahorian L.	„ VI
„	Sărățeanu M.	„ V
<i>au declamat poezii:</i>	Filipescu C-tin	„ VII
„	Cardaș H.	„ VII
„	Sotirescu V.	„ VII
„	Hoffman H.	„ V

Au executat bucăți muzicale la vioară și violoncel elevii: Sărățeanu R., Bercovici S., și Gross N. din cl. VIII.

R A P O R T

privitor la situația «Bibliotecii Literare a elevilor liceului „Unirea“ pe anul școlar 1912—1913.

Odată cu reorganizarea bibliotecii pe baze mai solide de către D-l I. G. Rarincescu, reorganizare făcută în vederea unei înlesniri în viitor pentru orice bibliotecar, dar mai ales în vederea unui scop ce pân' atunci nu se luase 'n seamă, odată cu aceasta,

situația ei s'a îmbunătățit și deatunci merge mereu spre îndreptare. D-l I. G. Rarincescu a cărui activitate în calitate de bibliotecar este mai rodnică decât toate celelalte— a introdus o normă mai bună și'n acelaș timp mai practică la așezatul volumelor: de unde până la d-sa erau așezate în dulap în ordinea în care se introduceau în bibliotecă fără a se ține socoteală de mărime, d-sa le-a clasat—după mărime— în diferite serii A, B, C, D, E, etc., reușind totodată cu aceasta și frumusețea estetică ce ne produce totdeauna vederea unor lucruri bine orânduite și curat păstrate. S'ar părea că nu-i mare lucru a rândui o mie și câteva de volume după mărime; în câteva zile, două-trei ore pe zi și treaba s'a sfârșit! Totuși nu este așa: a introduce un nou mod de aranjare înseamnă a schimba numere, serii, repertoire, tot; deci e cam acelaș lucru, dacă nu ceva mai mult—cu a formă din nou. Mai totdeauna meșterii sunt mai mulțumiți să le dai materialul nou necesar pentru săvârșirea unei lucrări, decât refaceri din vechituri; acestea din urmă reclamă o cantitate de timp pentru desfacere și apoi așezarea pe baze noi. Acestea le înșir pentru a putea mai convins aprecia și munca folositoare depusă de D-l I. G. Rarincescu căruia elevii din toate generațiunile viitoare îi vor purta veșnic recunoștință și însemnătatea lucrării d-sale. Gestiunile d-lor N. N. Săveanu și Simion Ștefănescu, succesorii d-lui I. G. Rarincescu în funcțiunea de bibliotecar, se reduc la introducerea și așezarea cărților în măsura indicată. Intrucât acești foști bibliotecari au păstrat ordinea hotărâtă ș'au dat dovadă de energie și disciplină, biblioteca n'a putut decât prospera; așa gestiunea d-lui Șimion Ștefănescu se încheie cu un număr de 1191 volume.

Averea bibliotecii (afară de cea mobilă și arhivă) în momentul primirii—22 Octombrie 1912—de bibliotecarul Șerban Cliza era următoarea: 1191 cărți numerotate (numărul lucrărilor este mai mare de oarece sunt legate două și chiar mai multe la un loc); 12 reviste ce veneau aproape regulat și îndată ce încheiau anul se legau în volum. Natura, Revista științifică, Junimea literară, Tara nouă, România viitoare, Flacăra, Arta română, etc.; 100 cărți didactice vechi—multe aritmetici și geometrii pentru gimnaziu de pe la 1900—nelegate și nenumerotate; un repertoir care se învechise întocmit de d-l I. G. Rarincescu și 5 registre în care se numără cărțile dela d-l Rarincescu în coace cu procesele verbale respective, dările de seamă de bibliotecari asupra gestiunilor lor și unele încercări pentru trecerea tuturor volumelor bibliotecii, dar nereușite; o mie și ceva de franci, bani adunați din cotizațiile anuale și liste de subscripții și destinați exclusiv pentru cumpărarea și legatul cărților.

La începutul anului școlar 1912—1913. D-l Președinte profesor Dimitrie Papadopol se pune în curent cu mersul bibliotecii și-și propune să se ocupe mai deaproape cu dânsa. Chipului în care a înțeles d-l Președinte menirea unei biblioteci bogate în liceu se datorește râvna cu care a luptat un an de zile neîntrerupt.

În calitate de bibliotecar responsabil și mai în măsură să apreciez munca d-sale, mărturisesc că dacă d-l Papadopol nu s'ar fi ocupat atâta, biblioteca ar fi mers încet de tot și i-ar fi trebuit chiar mulți ani să ajungă în starea de astăzi. Nu fac paradă de vorbe și nici nu vreau să aduc laude nemeritate, ci-mi îndeplinesc o sfântă datorie aceea de recunoștință și respect față de munca pentru binele altora.

Prima grijă a fost de a cumpăra cărțile necesare ce nu aveau. În numărul de mai sus se cuprindeau aproape numai cărți românești, așa că eram cu desăvârșire lipsiți de literatura străină; această lipsă d-l Președinte a hotărât s'o reducă și chiar de se putea s'o facă să dispară. Pentru aceasta am rugat pe d-nii profesori și cu listele ce d-lor au binevoit a ne indica și din cataloagele diferitele librării ce aveau la îndemână, am fixat volumele ce trebuiau cumpărate și atât de dorite de elevi. Acum ne putem mândri că biblioteca noastră posedă pe lângă toate lucrările de seamă ale literaturii românești—vom cumpăra pe măsură ce apar—și din ale marilor scriitori francezi și germani și ale celorlalți în traducere franceză ca: Victor Hugo (opere complete, 36 v. ed. Nelson), Balzac [25 v.], Sienkiewicz, F. Brunetière (Études critiques 8 v.), H. Buckle, Boileau, Bourget Paul, Gustave le Bon, G. Courteline, Fr. Coppée, Daudet A. Ch. Dickens, Th. Dostoievski, A. Dumas-fils, C. Flammarion, Diderot, E. Faguet, Anatole France, P. Hervieu, Fr. Houssay, Pirre Loti, J. Lemaitre, H. Heine, G. Lanson, Leclercq-Bouché, Molière, Fr. Mistral, Montaigne, Felix le Dantec, Montesquieu, A. de Musset, H. Murger, H. Malot, A. Malet, G. Ohnet, Gabriel d'Annunzio, Pécaut et Baude, G. Porto-Riche, F. Rabelais, Jules Renard, Lamartine, E. Rostand, I. H. Rosny, A. Rodin, S. Reinach, Labiche, Kipling R., M. Gorki, A. Rubin, E. Renan, W. Shakespeare, M-me de Staël, Allain-René, Le Sage, Turghenieff, H. Sudermann, Sainte-Beuve, Fr. Schiller, P. Stapfer, E. Augier, M. Smetz, Ph. Stein, Bernardin de St. Pierre, Saint-Simon, F. Sarcy, L. Tolstoi, Bjornson Bjornsterne, A. Theuriet, H. Teine, W. Turszinski, Voltaire, P. Verlaine, René Bazin, Edm. Goncourt, S. H. Chamberlain, A. Wandal, K. Waliszewsky, Windel B., O. Wilde, A. Xenopol, E. Zola, F. Zurcher, P. Heyse, Huysmans, Paul Margueritte, A. Brisson, L. Halévy, L. Descaves, Jules Simon, H. Lavedan, J. H. Fabre, O. Mirbeau, George Sand, J. Claretie, H. Bataille, H. Bernștein, Fleurs [R. de]; nu cred necesar și ar fi plictisitor să înșir numele tuturor volumelor; atâta cred că-i de ajuns că nu s'a cumpărat numai cărți de literatură întrucât fiecare domn profesor și-a recomandat cărțile privitoare specialității d-sale.

S'au cumpărat și donat în total 818 lucrări legate în 536 volume din fondul bibliotecii și apoi în serii. Astfel seriei A s'au adăugat 61 v., seriei B 303, seriei C 73, seriei D 67 și seriei E 15. Avem în total la seria A 294, la seria B 787, la seria C 255, la seria D 239, la seria E 111 și la seria H 26. În total se numără (mai sunt la legător vreo 15 noi) 1727 volume sau 2342 lucrări.

Până 'n prezent astfel ne aflăm; sperăm însă că pe fiecare an biblioteca va spori nelncetat și-și va putea realiza idealul celor cari au înființat-o și a generațiilor cari au lucrat cu atâta dragoste.

În numărul volumelor noi trebuie să menționăm marea donațiune a d-lui Președinte care pe lângă pierderea timpului atât de prețios fiecăruia a căutat să manifeste prin fapte dragostea călduroasă ce poartă elevilor și bibliotecii lor. După cum se poate vedea din «Registrul Inventar» D-l Președinte a donat următoarele volume legate :

1) Din Proces-Verbal No. 34: Operile lui Klopstock și Wieland [9 volume].

2) Din Proces-Verbal No. 35: Numerile ce lipseau din colecția anului I al revistei Flacăra.

3) Din Proces-Verbal No. 39: Piese de teatru de Sudermann, Coppée, Houssaye, etc.

4) » » No. 42: 67 volume între cari lucrările lui Taure, Boileau, Fustel de Coulanges, Goethe, Lessing, Schiller în sfârșit a tuturor scriitorilor mari germani întâlniți în literatură.

5) Din Proces-Verbal No. 58: 15 între cari cataloagele marilor muzee din Viena, München.

6) Din Proces-Verbal No. 64: 12 volume.

Donațiunea elevului Pruncu Gabriel cl. VI [20 v.], a d-lui Al. Oravetz [4 buletine], a lui Sărățeanu Mircea cl. V (2 v.), a d-lui director S. Crainic, a d-lui profesor C. Leonescu, a elevului Gellert Carol cl. V [12 vol.], a d-lui M. Șimionescu-Râmnicănean, a elevului Filipescu C. cl. VII [3 vol.], a d-lui prof. G. Aslan, a d-lui prof. D. Munteanu-Râmnic.

Până anul acesta era un singur repertoir în care se treceau toate volumele intrate în bibliotecă și menționate în registrul inventar; din cauza sporirii numărului și fiindcă vechiul repertoir era foarte uzat s'au făcut alte două în care pe lângă toate volumele cuprinse în cel vechiu s'au adăugat tot ce s'a cumpărat. Cât despre probarea acestora D-l Președinte a controlat carte cu carte și s'a încredințat că există o perfectă indentificare între volumele repertoir-ului vechiu și registrului inventar și între cele ale repertoir-ele noi (unul pentru cărți românești, celalt pentru franțuzești).

Numărul de cărți cetite de elevii fiecărei clase:

Clasa VIII	126	volum
» VII	375	»
» VI	200	»
» V	348	»

Având în vedere că clasa V a fost cea mai numeroasă, iar clasa VIII cea mai puțin numeroasă.

Arhiva bibliotecii

1 Registru de cheltueli pe anii 1907-908, 1908-909, 1909-1910, 1910-1911, 1912-1913 vol. I.

- 1 Registru de cheltuieli pe anii 1912-1913 și următorii vol. II.
- 1 Registru inventar dela 1908-1909 și următorii vol. I.
- 1 Registru cu procesele verbale a ședințelor societății cu începere dela anul 1905 până la 1910-1911 vol. I.
- 1 Registru de cheltuieli dela 1911-1912 și următorii vol. II.
- 1 Registru cuprinzând statutele societății.
- 1 Repertoir nou de cărți străine.
- 1 « « « « românești.
- 1 « vechiu.
- 1 Registru mic inventar a revistelor intrate în bibliotecă.
- 1 « cu gestiunile bibliotecarilor pe anii corespunzători.
- 1 Dosar de cheltuielile „Revistei Noastre“.
- 1 « cu facturile și compturile bibliotecii pe anul 1912-1913.
- 4 Repertoire mici pentru însemnarea cărților luate de elevii fiecărei clase din anul 1911--1912.
- 4 Repertoire mici pentru însemnarea cărților luate de elevii fiecărei clase din anul 1911—1912.

Avântul ce biblioteca a luat anul acesta face onoare atât Domnului Președinte sub binefăcătoarea conducere a căruia s'au făcut toate lucrările cât și elevilor cari convinși din ce în ce mai adânc de însemnătatea culturii sufletului prin mijlocirea operelor alese—se interesează și susțin, atât cât le permit puterile, prin cotizații și liste de subscripții această folositoare instituție culturală.

Mă simt încă odată dator să aduc viile mele mulțumiri Domnului Președinte Profesor Dimitrie Papadopol care a știut prin îndemnul și exemplele D-sale să mă hotărască definitiv la întreprinderea lucrării de îndeplinirea căreia sunt mulțumit. Regret și eu mine toți elevii de plecarea D-sale. Li mulțumim pentru dragostea și munca depusă spre folosul nostru și-i dorim să continue și mai departe cu îndeletnicirea unor astfel de lucrări, pe urma cărora se va simți mulțumit. Să iubim totdeauna pe harnicul profesor care ne-a dat o așa de bună îndrumare și ca să-i probăm temeinic recunoștința noastră, să continuăm mai departe cu toată energia sufletelor noastre tinere frumosul ideal croit pe baze așa de solide.

Bibliotecar, Șerban Eliza, cl. VIII-a M.

C R O N I C A

„Revista Noastră“ după o întrerupere de câteva luni din cauza vacanțelor școlare, reîncepe din nou să apară. Abonamentul pe un an se va considera ca terminat la No. 24 al revistei. Soluțiile și problemele cari în numărul acesta nu s'au publicat din cauza lipsei de loc, se vor publica în No. viitor.

Rugăm pe d-nii delegați cari au rămas în urmă cu regularea socotelilor revistei, să binevoiască a se pune în curent cu conturile.

COLEGIUL NAȚIONAL „MIREA”
FOCȘANI
BIBLIOTECA

G. A.